

Arrest

nr. 48 400 van 22 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Noorulhaq NASIRI, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 februari 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 27 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Vervolgens is verzoeker verdwenen.

Op 4 augustus 2009 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 29 maart 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 6 juli 2010 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

Op 12 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde N.N.(...) geboren te (...) van nationaliteit: Afghanistan die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.07.2010

Overwegende dat betrokkene op 28.02.2005 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.02.2006 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering van verblijf' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 27.07.2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 29.03.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 06.07.2010 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een taskara voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds een taskara voorlegde. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag bewust trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden door een manifest vals document, met name een studentenkaart, voor te leggen. Overwegende dat dit de geloofwaardigheid van betrokkenes huidige asielaanvraag ondermijnt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag verklaart dat de taskara die hij bij zijn vorige asielaanvraag voorlegde ook een vervalsing betreft, hetgeen zijn geloofwaardigheid nog meer ondermijnt. Overwegende dat betrokkene een kopie van zijn vaders vervallen paspoort voorlegt. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Volgens dit artikel "(kan) de minister of diens gemachtigde beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van", een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld."

Dit artikel begrenst de bevoegdheden van tegenpartij tot het nagaan van het nieuwe karakter van de door de asielzoeker naar voor gebrachte elementen.

Het komt tegenpartij niet toe een onderzoek te voeren naar de geloofwaardigheid van deze elementen. Tegenpartij is enkel bevoegd om na te gaan of het al dan niet om nieuwe elementen gaat. Voorgaande wordt bevestigd in verschillende arresten gevelde door de Raad van State en door arresten gevelde door Uw Raad.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat tegenpartij zijn bevoegdheid ruimschoots overschreden heeft. De door verzoeker aangebrachte elementen, nl. zijn werkelijk asielverhaal en de documenten die dit staven, worden door tegenpartij geapprecieerd, niet op basis van hun al dan niet nieuw karakter, maar op basis van hun geloofwaardigheid.

Tegenpartij acht het werkelijke asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig omdat verzoeker bij zijn vorige asielaanvragen niet de waarheid vertelde. Hieruit besluit tegenpartij dat er, wat verzoeker betreft, geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen op een reëel risico van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de Vreemdelingenwet.

Het is niet aan tegenpartij om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te beoordelen.

De enige instantie die hiervoor bevoegd is, is het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker verklaarde onder andere bij tegenpartij dat hij gelogen heeft over zijn afkomst. Hij heeft bij zijn derde asiel aanvraag zijn werkelijke geboorteplaats en verblijfplaats in Afghanistan vermeld. Tegenpartij kan niet toetsen of dit correct is. Enkel en alleen het Commissariaat-generaal kan door middel van specifieke vragen en landeninformatie nagaan of verzoeker zijn werkelijke verblijfplaats in Afghanistan meedeelt. Tegenpartij is niet bekwaam om dit na te gaan.

Het komt de tegenpartij niet toe te evalueren of de nieuwe elementen al dan niet de beoordeling van de asielaanvraag kunnen beïnvloeden.

Ook volgens het UNHCR overschrijdt tegenpartij de bevoegdheid toegekend door artikel 51/8 Vreemdelingenwet wanneer zij nagaat of er sprake is van ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

" Belgian legislation stipulates that new elements must not only relate to facts or circumstances that have taken place after the appeal body took a final decision on the previous application, but must also contain significant indications of a wellfounded fear of persecution or a real risk of serious harm. The latter component is particularly problematic because it requires the AO- the competent authority to conduct the preliminary examination - to consider questions beyond its jurisdiction. In addition to this formalistic objection, there is concern from a practical perspective whether the AO is adequately placed to assess the existence of new elements, given that it was not involved in assessing the original application. This has contributed to a lack of legal certainty concerning how the criteria for assessing the existence of new elements are applied, and thus whether subsequent applications should be forwarded to the determining authority for further examination. (. ..) , ,

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat tegenpartij, in casu zijn bevoegdheden overschreden heeft en dat dus art. 51/8 Vreemdelingenwet geschonden werd. Verzoeker bracht voldoende nieuwe elementen naar voren om opnieuw recht te hebben op een behoorlijke behandeling van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

2.2 De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater) is en dat deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het eerste lid van voornoemd artikel, dat luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn asielaanvraag van 6 juli 2010 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat hij *“bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

Verzoeker stelt dat verwerende partij zijn bevoegdheid overschrijdt door de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te beoordelen. De enige instantie die hiervoor bevoegd is, is het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Raad wijst er op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek –onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt hangt nauw samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij tijdens zijn gehoor in verband met de derde asielaanvraag heeft verklaard te hebben gelogen over zijn afkomst. Hij heeft naar aanleiding van deze asielaanvraag zijn werkelijke geboorteplaats en verblijfplaats in Afghanistan vermeld. Verzoeker betoogt dat verwerende partij niet kan toetsen of dit correct is. Enkel het Commissariaat-generaal kan door middel van specifieke vragen en landinformatie nagaan of verzoeker thans zijn werkelijke verblijfplaats in Afghanistan meedeelt.

De *“nieuwe gegevens”* waarvan sprake in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Waar verzoeker thans verklaart zijn werkelijke geboorteplaats en verblijfplaats in Afghanistan te hebben vermeld, merkt de Raad op dat verzoeker aldus toegeeft bij zijn vorige asielaanvraag valse verklaringen te hebben afgelegd. Dit heeft hij aan zichzelf te wijten. Verzoeker heeft naar aanleiding van zijn voorgaande asielprocedure voldoende kansen gekregen om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag verwacht worden dat deze meewerkt en alle gegevens overmaakt teneinde de bescherming te bekomen (RvS 6 november 2002, nr. 112.333). De mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag heeft niet tot doel om onwaarheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergoelijken (RvS 13 december 2005, nr. 152.608).

Waar verzoeker stelt dat volgens het UNHCR de verwerende partij, haar bevoegdheid toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet overschrijdt, wanneer zij nagaat of er sprake is van ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade, kan verzoeker niet worden gevolgd. Uit het citaat weergegeven in het verzoekschrift blijkt dat het UNHCR zich bedenkingen maakt over de bevoegdheid van verwerende partij om na te gaan of de aangebrachte elementen nieuw zijn aangezien de verwerende partij niet betrokken was in de beoordeling van de voorgaande asielaanvraag, doch uit het citaat blijkt niet dat het UNHCR expliciet stelt dat verwerende partij haar bevoegdheid overschrijdt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 34.2 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 34:

Procedureregels

1. De lidstaten zorgen ervoor dat asielzoekers wier verzoek aan een voorafgaand onderzoek ingevolge artikel 32 wordt onderworpen, de in artikel 10, lid 1, opgesomde waarborgen genieten.

2. De lidstaten kunnen in hun interne recht regels inzake het voorafgaande onderzoek ingevolge artikel 32 neerleggen. Die regels kunnen onder meer:

a) de betrokken asielzoeker ertoe verplichten feiten te vermelden en bewijzen te leveren die een nieuwe procedure rechtvaardigen;

b) het overleggen van de nieuwe gegevens door de betrokken asielzoeker vereisen binnen een bepaalde termijn nadat hij deze heeft verkregen;

c) het voorafgaande onderzoek toestaan op grond van uitsluitend schriftelijke toelichtingen zonder persoonlijk gehoor.

De regels mogen de toegang voor asielzoekers tot een nieuwe procedure niet onmogelijk maken en evenmin leiden tot daadwerkelijke ontzegging of vergaande inperking van een dergelijke toegang.”

Het beperken van de notie "nieuwe elementen" tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, is een vergaande inperking van de toegang tot de asielprocedure.

Dit betekent dat asielzoekers die om bepaalde redenen niet hun werkelijke verhaal tijdens de vorige asielprocedure konden uitleggen, nooit meer de kans krijgen dit recht te zetten.

In dit opzicht moet gewezen worden op het feit dat de erkenning van de vluchtelingenstatus declaratoire kracht heeft. Met andere woorden « une personne ne devient pas réfugié parce qu'elle est reconnue comme telle, mais elle est reconnue comme telle parce qu'elle est réfugié. » Iemand wordt geen vluchteling omdat men als dusdanig wordt erkend, maar men wordt erkend omdat men vluchteling is. De gevolgen van het niet in aanmerking nemen van bepaalde elementen kan dan ook zeer ernstige gevolgen hebben.

Ook al heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de asielaanvraag van verzoeker reeds onderzocht en besloten dat verzoekers verhaal ongeloofwaardig is. Ook al had verzoeker zijn werkelijke afkomst en problemen tijdens de vorige asielprocedure kunnen meedelen, dan nog betekent dit niet dat de weigering tot inoverwegingname wegneemt dat verzoeker een vluchteling zou kunnen zijn. Hij werd weliswaar niet als dusdanig erkend door het Commissariaat-generaal, maar dit werd hem onmogelijk gemaakt aangezien tegenpartij hem niet de kans geeft zijn werkelijke verhaal te vertellen aan het Commissariaat-generaal. Deze laatste had verzoekers asielrelaas opnieuw kunnen beoordelen in het licht van de nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt, nl zijn werkelijk asielrelaas.

Asielzoekers niet toelaten hun asielrelaas te laten herevalueren door het CGVS in het licht van documenten of elementen die zij hebben verkregen na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen, vormt een schending van de declaratoire kracht van de vluchtelingenstatus.”

2.4 Los van de vraag naar de directe werking van artikel 34.2 van de Procedurerichtlijn, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat voormeld artikel wordt geschonden. Artikel 34.2 (a) van de Procedurerichtlijn stelt immers dat de betrokken asielzoeker kan worden verplicht feiten te vermelden en bewijzen te leveren die een nieuwe procedure rechtvaardigen. Waar verzoeker aldus verwijst naar zijn werkelijke geboorteplaats en verblijfplaats in Afghanistan stelt verwerende partij correct vast dat *“betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag bewust trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden door een manifest vals document, met name een studentenkaart, voor te leggen”* en dat dit de geloofwaardigheid van betrokkene's huidige asielaanvraag ondermijnt. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt hangt nauw samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Verzoeker stelt dat het beperken van de notie “nieuwe elementen” tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, een vergaande inperking is van de toegang tot de asielprocedure. Dit betekent, vervolgt verzoeker, dat asielzoekers die om bepaalde redenen niet hun werkelijk verhaal tijdens de vorige asielprocedure konden uitleggen, nooit meer de kans krijgen dit recht te zetten.

Verzoeker verklaart in de huidige asielaanvraag zijn werkelijke geboorteplaats en verblijfplaats in Afghanistan te vermelden en te bewijzen aan de hand van nieuwe stukken. Verzoeker verklaart echter nergens waarom hij tijdens de vorige asielprocedure genoodzaakt was om valse verklaringen af te leggen. Het feit dat hij valse verklaringen heeft afgelegd heeft hij aan zichzelf te wijten. Verzoeker heeft naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag voldoende kansen gekregen om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag verwacht worden dat deze meewerkt en alle gegevens overmaakt teneinde de bescherming te bekomen (RvS 6 november 2002, nr. 112.333). De mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag heeft niet tot doel om onwaarheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergoelijken (RvS 13 december 2005, nr. 152.608). Waar verzoeker stelt dat de weigering tot inoverwegingname niet wegneemt dat verzoeker een vluchteling zou kunnen zijn en hij niet de kans krijgt zijn werkelijke verhaal te vertellen aan het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat dit argument geen afbreuk doet aan het voorgaande; met name dat verzoeker niet aantoonbaar niet de kans te hebben gehad om tijdens de vorige asielprocedure zijn ‘werkelijk verhaal’ uiteen te zetten.

Waar verzoeker verwijst naar de ‘declaratoire kracht’ van de vluchtelingenstatus, merkt de Raad op dat verzoeker het motief *“Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag bewust trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden door een manifest vals document, met name een studentenkaart, voor te leggen. Overwegende dat dit de geloofwaardigheid van betrokkenes huidige asielaanvraag ondermijnt. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag verklaart dat de taskara die hij bij zijn vorige asielaanvraag voorlegde ook een vervalsing betreft, hetgeen zijn geloofwaardigheid nog meer ondermijnt.”*, niet betwist en bijgevolg een schending van de ‘declaratoire kracht’ van de vluchtelingenstatus niet aannemelijk maakt.

Het tweede middel, is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dit artikel omvat het fundamenteel principe van non-refoulement. Het verhindert dat asielzoekers worden teruggestuurd naar een plaats waar hun leven of vrijheid kan worden bedreigd.

Aangezien het begrip “nieuwe elementen” te streng geïnterpreteerd wordt door de Belgische autoriteiten, bestaat het gevaar dat asielzoekers teruggestuurd worden naar een plaats waar hun leven in gevaar is.

Verzoeker krijgt immers geen toegang meer tot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alwaar zijn vrees ten gronde beoordeeld kan worden.”

2.6 De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing alleszins blijkt dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling en de asielprocedure definitief werd afgesloten. Bijgevolg stelt de Raad vast dat verzoeker, zonder dat moet worden nagegaan of artikel 33 van de Conventie van Genève rechtstreekse werking heeft en te deze van toepassing is, zich niet dienstig kan beroepen op artikel 33 van de Conventie van Genève (RvS van 20 oktober 2004, nr. 136.310).

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.7 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Tegenpartij is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers asiel aanvraag had overgemaakt moeten worden aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een grondig onderzoek.

Nu wordt het risico genomen dat iemand teruggestuurd wordt naar een land waar zijn leven in gevaar is. Indien tegenpartij zorgvuldig gehandeld zou hebben, zou het zijn taak naar behoren vervuld hebben en haar bevoegdheid niet overschreden hebben.

Om al deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissingen.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.8 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zijn beoordeling moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde zijn beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of zich zou hebben gebaseerd op incorrecte feiten.

Verzoeker onderbouwt zijn grief met de stelling dat het bestuur de asielaanvraag had moeten overmaken aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een grondig onderzoek. De Raad verwijst naar de bespreking onder het eerste middel en stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde zijn bevoegdheden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te buiten is gegaan. Een verder onderzoek van een herhaald asielverzoek is immers slechts vereist indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn en de verwerende partij oordeelde op goede gronden dat dit niet het geval was. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN